

Selmezbányai Hetilap

SELMECZBÁNYA ÉS VIDÉKÉNEK VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNYE.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:

SZENTGYÖRGYI EDE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-uteza 61./III. sz. a. hová a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is ezimzendő.

Előfizetési ára:

Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyedévre 1 „

Egyes szám ára 10 kr.
Egyes számok kaphatók a kiadóhivatalban és Joerges A. özv. és fia könyvkereskedésében.

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj-szabásunk szerint számíttatnak és minden általunk közölt hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Megjelen minden vasárnap.

A nyilvános kritika joga.

Erdőgazdaságunk és a fogyasztási és regále adó kérdéséhez.

Márczius 15-ik félszázados év fordulójának esztendejében immáron kétséget sem szenvedhet az, hogy a nyilvánosságnak, a közvéleménynek feltétlen jogában áll kritikát mondani minden oly dolgokban, minden oly személyek és közegek, hivatalok és tényezők fölött, melyek és kik a közügyek keretébe tartoznak és azon belül működnek.

Feltétlenül áll ez a legnagyobb, a nagy, de kisebb közügyi keretekre nézve is.

Sok helyt — talán városunkban is — a közvélemény nem gyakorolta kritikai jogát eddig oly insensivitással, mint azt a mai fejlett viszonyok megkövetelik és így ezekben bizonyos idegenkedést, idegességet, sőt éppen, mert eddig szokatlan volt, némi ijedelmet idézett ennek gyakorlása elő.

Pedig indokolatlanul!

Hiszen igazságosabb kritika, mint a milyent nyíltan gyakorol a közvélemény, nem létezik a világon.

A nyilvánosság a legigazságosabb, legkövetkezetesebb, de sokszor a legszigorubb bíró is.

Ennek ítélete előtt nincs kibúvó ajtó, nincs leplezés, nincs személyes érdekekre való tekintet; felmentő vagy lesújtó, de mindig — igazságos.

De van egy főmomentum, mely e judicaturának elmaradhatatlan, legfőbb kelléke s mely nélkül ítélete nem arrogálhatja magának a független, igaz bírónak nemes attributumait és ez — a teljes tárgyilagosság.

Mert létezik ám hamisított közvélemény is, mely bizonyos körökre terjed csak és nem bír a teljes nyilvánosság kellékével.

E hamis közvélemény megteremtésére, hogy úgy mondjuk, kéz alatt kezdik meg, nem nyíltan, szókimon-

dással a működést és elkezd egy bizonyos vélemény terjedni, anélkül, hogy annak alaposságától bárki is meggyőződést szerezne, anélkül, hogy fáradságot venne magának e vélemény létjogosultságáról meggyőződni.

Olyan ez, mint az áhír, melynek valóságát sokan kezdik hinni, pedig azt sem tudják honnét származik és — mi fő — igaz-e.

Lám mily valóban nemes hivatást teljesít ilyenkor is a szabad, feladatát kellőleg és komolyan betöltő sajtó.

Provokálja a nyilvánosságot!

Ha kritikát akarsz gyakorolni, ha vádolni akarsz ha az igazi közvélemény ítéletét óhajtod elérni, lépj fel nyíltan, szabad homlokkal és ha igazad van, bizvást számíthatsz annak érvényesülésére!

Szerény körben működő lapunk — ezt felesleges is bizonyítanunk — soha sem zárkózott el a mi körünkbe eső közügyek, hivatalok, személyek és tényezők megbírása elől.

Nyíltan mondtuk ki a közvélemény bírálatását, nyílt sisakkal léptünk fel nehezteléseinkkel és panaszaikkal és nyíltan jelentjük ki, hogy míg a közvélemény bár mily, de alaposnak látszó sérelmeit ezentul is, úgy mint eddig, nyilvánosságra hozni és — ha kell — megvitatni kötelességünknek fogjuk tartani, addig mindennemű alattomos gyanúsításoknak nyílt ellenségei vagyunk és azokat teljes erőnkkel perhorreskáljuk.

És most az a kérdés merül fel: mért bocsájtottuk mi e hosszadalmas bevezetést, melynek igazságát amugyis mindenki ismeri, előre, mikor mi voltaképpen e város erdőgazdaságáról s illetve a Popper-czeggel fennálló faeladási szerződés meghosszabbításáról és a fogyasztási és regále adónak a város általi kezelésébe való bevételéről akarunk szólni? Azért, mert éppen e két főjöveldelmi forrás megbírása körül merültek fel oly véleménykülönbségek, melyek helyes mederbe csakis a nyilvánosság előtt terelhetők, melyek helyes meg-

kitűnően fest s háromszor a héten jár budai lakásukból A. festőművészhez órára.

Az utolsó hír érdekelte Dombváryt leginkább. Az egyetemi előadások, a sok tanulni való daczára mindig akad néhány percze, hogy ama bizonyos órában ott olázkodjék a láncz hid körül, a merre Katiczának jönnie-mennie kellett.

Igy mult el néhány hónap. Dombváry úgy tanárainak mint tanuló társainak általános csodálkozására kitűnően letette vizsgáját; ő maga is szerette, hogy itt nem kapott négyest.

Ezen siker arra bátorította, hogy a mit eddig tenni nem mert, másnap megszólította Katiczát, mikor az a festőóráról hazafelé sietett.

— Ne vegye rossz néven, kisasszony, hogy megszólítom, de — — bucsuznom kell öntől.

— Hogyan, elutazik Dombváry ur?

— Igen, a tanévnek vége, megyek haza, — és talán sohasem látjuk többé egymást!

Katicza hirtelen megállott, kísézőjére meresztette gyönyörű kék szemeit:

— Sohasem jönne már a fővárosba? De igen; ha máskor nem is, legalább akkor, mikor második vizsgálatát fogja tenni, hogy — jegyezze meg félénken — ismét oly dicsőséget arasson, mint tegnap.

— Hogyan! — szólott örömteljesen meglepetve Dombváry — ön tudja ezt és tudomásul vette?

Katicza, a legnagyobb zavarban, hogy elárulta magát, sietett a láncz hid felé; de mégis némi magyarázattal tartozott:

— Bánfalussy barátjától tudtam meg, ki néha ellátogat hozzánk.

— Ah! Soha sem fogom elfelejteni. Isten önnel!

Katicza kezét nyujtotta, és Zoltán meg nem állhatta, hogy gyengéden meg ne szorítsa azt.

birálása felől immáron csakis a nyilvánosság előtt lehet helyesen itélkezni.

Előre is megjegyezzük, hogy — legjobb tudomásunk szerint — orv, vagy alattomos gyanúsítások e két ügy körül sem történtek és ha valami ily látszatot feltüntető ténykedés történt is volna, az legfeljebb tulajbuzgóságnak volna nevezhető.

Városi tisztviselőink karának *közműködése*, ha sokszor bizony okot is ad a kritikára — hiszen van-e tökéletes ember e földkerekségén? — de gyanúsításokra vagy éppen a közjó feláldozásával járó egyéni anyagi előnyök szerzésének hiedelmére okot nem szolgáltatott.

Városi adminisztrációnk, ha hézagok is, kifogásokra sokszor okot adó is, ha sok tekintetben tehetetlen is a tömérdek módon összetorlódott követelményekkel szemben, de egy jellegét végtől-végig meg tudta őrizni tisztán és ez — a becsületesség.

Ebben gázolni akarni biztos bizonyítékok nélkül, egyenesen lelketlenség volna, de, úgy tudjuk, ezt megérinteni akarni senkinek sem jutott eszébe.

Az erdőgazdasági ügyből kifolyólag csakis azon aggályok merültek fel, nem lehetne-e vagyonunk jöveldelmi legfőbb forrását még jöveldelmezőbbé tenni, a nélkül, hogy az alapvagyon csökkentetnék?

Üdvös lesz-e a városra nézve, ha a Popper-féle faeladási szerződés az eddigi feltételek mellett meghosszabbítatik? Nincs-e veszély arra nézve, ha e szerződés meg lesz hosszabbítva, hogy erdőink devasztatiója következik be oly mérvben, hogy idővel e drága törzsvagyon pusztulásnak indul s ki tudja mily hosszú idő múlva lesz ismét jöveldelmezővé tehető s addig is nem lesz-e ezen most oly nagy jöveldelmet hajtó alaptőke csak teher, mely kiadásokat, de hasznot szólni nem fog.

Hogy e kérdések feltevéséhez, az erre vonatkozó adatok beszerzéséhez minden városi atyának kétségtelen joga van, mert hiszen minden egyes polgárunk rész-

Azután sokáig, sokáig nézte — a láncz hidat, úgy hogy a jegyszedőnek is feltűnt; valami vidéki lehet, gondolta magában, a ki ilyet még nem látott.

Dombvárot nagy volt az öröm, mikor Zoltán haza érkezett. A családi tanács nemsokára összetült, hogy most már mit csináljunk a fiuval. Gazda legyen belőle? Elparasztosodik. A megyéhez menjen? Az alispán se ur már többé, csak hivatalnok. Országgyűlési képviselőnek választassuk meg? Ahhoz nagyon is sokat tanult.

— Miniszternek kell annak lennie, — szólott Miska bácsi — elég esze van hozzá.

Meg is indult a levelezés a jó ismerősökhöz néhány miniszterhez, néhány államtitkárhoz, néhány főispánhoz. És mire az ősz baköszöntött, Dombváry Zoltán ki volt nevezve tiszteletbeli díjtalan miniszteri segédfogalmazónak.

Igy került ő vissza Pestre, a minek ő örült legjobban.

A szokásos bemutatkozások után a hivatalba ment, hol az íróasztalok felett görnyedő sok tisztviselő furcsán fogadta.

— Ugyan jó ügyosztályba került, öcsém uram!

— Fogadja részvétünket!

— Egygyel többen vagyunk tehát, a kiket szidni lehet!

De rögtön elhallgatott valamennyi, mikor Wer ne János osztálytanácsos ur jelent meg közöttük. Ő volt itt az ur. Még a provisoriumtól örökölt pontos és pedáns hivatalnok, ki alantosait csak gépeknek nézte s ki semmivel és senkivel sem volt megelégedve. Féltek is tőle, mint az ördögtől s a viláért sem mertek volna neki ellenmondani.

Dombváry úgy találta, hogy éppen ez a hiba; azért nem becsüli őket semmire. Az ő magyar természetét ez be nem vette.

Okos ellenzék.

— A „Selmezbányai Hetilap“ eredeti tárczája. —

Irta: K. E.

Dombvári és hegyoldali Dombváry Zoltán a 70-es években jogász volt Budapesten.

Az egyetemen ritkán volt látható; annál többször a kávéházban.

A negyedik évben azonban hirtelen megváltozott: ott volt minden előadáson, kávéházba nem járt, szorgalmasan tanult.

Mi okozta ezt?

A jogászból.

Ott történt, hogy türelmetlenül lökte meg Bánfalussy Józsi rendező társát és arra kérte, hogy mutassa be annak a szöke gyönyörű teremtésnek, kivel éppen az imént táncolt.

Werner Katicza volt az, a miniszteri osztálytanácsos szép, fiatal leánya.

A jogász nem szokott félni, nem szokott zavarba, nem szokott ügyetlenkedni. És a mi negyedéves jogásznak, mikor barátja bemutatta Katiczának, inogott a térde, elakadt a nyelve, a mazurkában alig birta végig vezetni tánczosnéját a termen.

De ebben talán már Katiczának is volt némi része: ő is mintha ügyetlenkedett volna.

Dombváry végre mégis nekibátorodott:

— Szabad kérem, nagysád, egy négyest?

— Nagyon sajnálom, már le van foglalva mind.

Több se kellett szegény Dombvárynak. Kétségbe volt esve, tönkre volt silányítva.

Mit tehetett egyebet, mint hogy a négyesek alatt a leánya helyett a mamának udvarolt. És nem hiába. Sok becses dologról szerzett tudomást; hogy a férj, a miniszteri tanácsos milyen házi ördög, hogy neki senki semmit kedvére tenni nem tud, hogy Katicza

tulajdonosa ezen erdővagyonnak, az kétségtelen és csak kötelességet teljesít az, ki a közvélemény megnyugtatóására is, alapos ismereteket akar szerezni erdőgazdaságunk legbensőbb lényegéről és azt akarja, hogy erről a város közönségének tiszta kép nyujtassék.

De ha elgondoljuk, hogy az erdőgazdaság ügye mennyi ellenőrző, visszellenőrző és még ezt is ellenőrző retortán megyen keresztül; ha figyelembe vesszük, hogy az üzem tervet maga a kormány hagyja kiváló szakférfiai által helyben, vagy állapítja azt meg; ha számba vesszük, hogy az erdészeti szakbizottság minden egyes erdészeti kérdést alapos tanulmány tárgyává teszi és csak így kerül az a törv. hat. bizottság tárgyalási asztalára; ha tekintetbe vesszük, hogy erdeink nem képeznek oly óriási területet, mely a város által volna értékesen kihasználható; ha megbizunk, a mint meg kell az eddigiek után biznunk, erdőmesterünk jeles szakképzettségébe és kötelességének hű teljesítésébe és végül ha tekintettel vagyunk arra is, hogy itt bevagyunk élve a rengeteg tömböt kitevő kincstári erdőségek közé: valóban nem tudnánk elfogadható okot találni arra nézve, hogy erdőgazdaságunk kezelése, észszerű hasznosítása a város érdekeinek és kívánalmainak meg nem felelne.

Mindez azonban nem zárja ki annak lehetőségét, hogy közvagyonunk emez ága ne lehetne jobban és ekonomikusabban hasznosítható, ha a Popper céggel fennlévő szerződést meg nem hosszabbítjuk.

De akkor: „quid faci?!“ A város a maga erdeit ki nem használhatja. Hogy mily okokból? Azt kétségtelen felsorolnunk. Akad-e egy ugyan ily tartós garanciákat, de nagyobb hasznot nyujtó vevő?

Próbáljuk meg! Hiszen a Popper szerződés majdnem csak két év múlva jár le. Van időnk nyilvános árveréseket tartani! De ha a Popper cég azt mondja: ajánlatomat el nem fogadtátok, én örömet viszálek az eddigi szerződéstől és más hason garanciákat nyujtó vállalkozó nem akad — quid nunc?!

A kérdés nagyon, de nagyon megfontolandó! „A város jövedelmének fokozásáról“ című cikksorozatunkban hangoztattuk mi is, hogy az erdőkből több jövedelmet lehetne huzni a nélkül, hogy a törsvagyon kárt szenvedne és felette örvendene e város közönsége, mint tulajdonos, ha az be is következhetnék!

Csak egy a bökkenő, hogy ne legyen a sokat ígérő oly vállalkozó, ki ideig-óráig eleget tesz szerződési kötelemeinek s aztán itt hagyva még óvadékát is, immelámmal a faképnél és ezáltal a hinárban hagy bennünket.

Még egyszer: az ügy nagyon megfontolandó és így méltányos követelménye a közvéleménynek az, hogy lássunk be egész teljében erdőgazdaságunk lényegébe: mennyit tesz ki erdeink összértéke, mennyi használatik ki évenként, mily arányokban, nem lehetne-e tartani devasztálásról, arányban állanak-e a faárak az átlagos árakkal, nem történik-e visszaelés a fajelölésnél, döntésnél és átadásnál, van-e kellőleg gondoskodva az utánérdőtenyésztsérről stb.

Mikor tehát az osztálytanácsos úr néhány nap múlva az ő fogadalmazásait is kifogásolta, bátran megmondta neki a maga véleményét. Werner persze nagyot nézett; de mivel Dombvárynak hatalmas protektorai voltak, csak annyit mondott:

— Alkalmazkodjék a hivatalos kifejezésekhez, mire vonatkozólag a titkár úr fog önnek felvilágosítással szolgálni.

Nemsokára újra összekerültek; de ekkor Werner már így beszélt:

— Akarom, hogy ezt így írja!

Harmadszor úgy szólván formálisan összeveszték, mikor egy fontosabb ügy elintézése e forgott szóben, s Dombváry más véleményen bátorzkodott lenni mint princípálisa.

— Majd ha fogalmazó úr osztálytanácsos lesz, akkor úgy intézkedhetik — mondotta s a faképnél hagyta Zoltánt.

A többiek csak bámultak, hogy honnan veszi e fiatal ember azt a bátorságot, így szembe szállani a rettegett Wernerrel.

De még inkább bámultak, mikor kevéssel utóbb egy hasonló összezördülés után az osztálytanácsos avval fejezte be a vitát:

— Igaza lehet, fiatal barátom.

Ilyen szó nem hangzott el ember emlékezet óta e tisztos falak között. Mi lehet ennek oka? Természetesen, mint az rendesen lenni szokott, a magyarázatot nem a maguk eljárásában keresték.

Dombváry felhasználta az első kínálkozó alkalmat hogy beszélhessen Werner Katiczával. Ez még mindig járt festőórára. A lánczvidnél tehát megvárta.

Mikor jönni látta, eléje akart sietni, de csodálkozva hátrált, mert Katicza az elmúlt néhány hónap alatt még szebb lett, mint volt ezelőtt. A leánynak kellett őt megszólítania:

És ha ezekről mind alapos tájékozást nyerendünk, be fog következni, mint azt kétségbe se vonhatjuk, a teljes megnyugvás és ez csak elismeréssel fog járnai azokra nézve, kik erdőgazdaságunk vezetésére és kezelésére hivatvák.

Másként áll kissé a dolog a fogyasztási és regale adónak a város által saját kezelésébe való vevésénél.

Már bocsánatot kérünk. de itt nem értjük ama halogatást, melyet észlelnünk kell, hogy ez nyélbe ütlessék.

Nagy lelkesedéssel fogadta a közgyűlés a tanács ama kijelentését, hogy a maga részéről is a mellett van, hogy a fogyasztási és regale adó kezelését maga a város vegye kezelésbe.

És ime mi történik?

Ez évben lejár a kezelő és gazdagodó urakkal a szerződés és még azt sem tudjuk, van-e már szervezeti terv kidolgozva, van-e már a városi fogyasztási adóhivatal részére helyiség biztosítva, be lettek-e kérve más városok ez iránti szabályrendeletei; szóval megtették-e a szükséges előmunkálatok, mert ha nem, mi bizonyosabb annál, hogy kifogyunk az időből és megmarad, szükségből, a régi nóta. Hamarosan nem csinálhatunk szervezési szabályrendeletet, hamarosan nem kerithetünk a fogyasztási adóhivatalnak helyiséget, hamarosan nincs rendelkezésünkre a szükségelt személyzet, hamarosan nem létesíthetjük — bár elvileg most is mellette vagyunk — az intézményt és így még csak három évre újból adjuk ki a régi kezelésbe... ezek lesznek azon indokok és mondokák, mellyel elűhetik az üdvös reform életbe léptetését.

É a közgyűlés??

A kényszer helyzetbe kénytelen lesz bele menni. No hát ezt már jogosan támadhatná meg és bírlná meg teljes szigorával a közvélemény.

Itt nem ismerne többet kimélelet és ezt teljes joggal tenné.

Elvárjuk tehát elodázhatlanul, hogy e tárgyban már a legközelebbi közgyűlésen a tanács megnyilatkozzék még pedig úgy, hogy az semmi félreértésekre okot ne szolgáltasson és határozott egyenes nyilatkozat legyen.

Ezt annyival is inkább elvárjuk, mert voltaképpen ez az Achilles sarka mindannak, mit cikkünk bevezetésében kénytelenek voltunk elmondani és mi mindenféle mende-mondákra okot szolgáltat.

Itt is tisztán akarunk látni, a nyilvánosság előtt, a közvélemény bírói széke előtt.

Hadd ítéljen az a maga törhetetlen igazságosságával!!

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Személyi hír.** *Svehla Gyula* főbányatanácsos bányagazgató tegnap Aranyitka és Dubnikra utazott honnét csak jövő hó 3-án tér vissza.

— **Áthelyezés.** Bauszner Walter, dohányjövédéki segédtitkár a szomolnokitól a selmeczi dohánygyárhoz lett áthelyezve.

— **Egy kitüntetésre méltó tanító.** A 82 éves korra agg. de erőre még fiatalos Kopasz József Mőder-

— Tehát újra itt van, Dombváry úr?

— És itt is maradok — mondá boldog mosolylyal Zoltán Katiczához csatlakozva.

Ez szomorú tekintetet vetett rá:

— Pedig talán jobb lenne, ha nem így volna.

Az ifju kérdőleg nézte a gyönyörű teremést. Nem tudta, elutasítás vagy bátorítás akar ez lenni. Katicza csakhamar megadta az őt boldogító magyarázatot:

— Ön atyámnak ügyosztályába került, s atyám nagyon haragszik önre.

Dombvárynak majd megrepedt a szive örömeiben. Tehát a családban szóba került az ő neve, az ő magaviselete! Nem bírt többet mondani, mint

— Csak önért teszem, ne aggódjék, bízzék bennem. S ezzel elváltak.

Zoltán ujjongva látta, hogy helyes úton halad. Nem is változtatott az eljárásán. A hivatalban rendesen ellenmondott Wernernek, de ez mégis mindjobban megkedvelte őt; a lánczvidnél pedig Katicza szidta ki de azért ez is mindinkább megkedvelte őt.

Következett azután egy táncmulatság, a melyre Katiczával nemcsak a mamája de a papája is eljött. Zoltán már gondoskodott egy négyesről. A szapécárdást tizenhétszer megismételték, már csak azért is, mert Werner tanácsos ur már az ötödik újra után odaszólt leányának, hogy elég lesz. A mulatság vége pedig az lett, hogy a mama férje jelenlétében így bucsuzott Zoltántól:

— Legyen szerencsénk, Dombváry úr, tisztelje meg házukat.

Ott is volt ő mindjárt a következő vasárnapon. Azután egy-egy teán, egy-egy vacsorán.

De a taktikáján itt sem változtatott. Ha az osztálytanácsos úr össze-vissza dicsérte a pecsenyét, nem szólt semmit, csak fogta a kést és megszóta azt egy kicsit. A mama némileg sértődve mondá:

tárnai tanító 60 év óta teljesíti páratlan hivatását. A köztisztviselőben álló öreg ur fiatal korában még azt a nemes, hazafias tettel is megeselekedte, hogy életének és szabadságának kockázatásával eltemette és beszentelte azon honvéd hősöknek tetemeit, kik 1849. évben a hodrusi völgyben Jelték hősiességükkel és kiknek sirja körül csak imént ment végbe egy lélekemelő, szép, hazafias ünnepély. És ezen valóban érdemes öreg ur, ha felölti évenként legalább egyszer, márczius 15-én fekete kabátját, hogy a hazafias ünnepélyen mint az egykori nagy idők tanuja részt vegyen, e fekete kabátjára dísz nem tehet. Hatvan évi, a népnevelés terén teljesített fáradsalmas, buzgó szolgálata után semmi külső nyoma az elismerésnek, melyből annyi érdemtelennek jut ki! Hinnünk kell azonban, hogy ha e kis felszólalásunk illetékes helyen figyelemre lesz méltatva, úgy a derék aggastyán érdemei külső elismerésbe is fognak részesíttetni.

— **Halálozás.** *Szappanyos Vilmos* nyug. bányagazgatói irodatiszt e hó 24-én, életének 75-ik évében hosszabb szenvedés után meghalt A köztisztviselőben és kedveltségben álló öreg ur tetemeit tegnap szombaton helyezték nagy részvét mellett az örök nyugalom helyére. Özvegyén szül. Steffel Márián kívül leánya Amália férj. Mácsay Lajosné és ennek gyermekei és számos rokon, barát és ismerős gyászolja a boldogult elhunytát.

— **A honvédszobor javára** kaptunk a tegnapi póstával Budapestről összesen 43 forint 10 krt. Ezen összegből 27 forint 10 krt Pilez Manó ur küldötte, mint egy általa Budapesten megejtett hazafias gyűjtés eredményét e sorokkal: „Az önök lapjában megjelent lelkes szavak által felbuzdítva, mint hodrusi származású hazafiai kötelességemnek tartottam barátaim és ismerőseim körében a Selmecezen felállítandó honvédszobor céljaira gyűjtést rendezni, melynek sikerült egy kis összeggel összehozni, mely összeget azzal küldöm meg Tek. Szerkesztő urnak, hogy azt rendelkezési helyére juttatni sziveskednék. Kérem a magyarok mindenható Istenét, hogy a szobor bizottságnak minél előbb lehetővé tegye a szép mű kiviteléről gondoskodhatni!“ Pilez Manó ur gyűjtő ivén a következők adakoztak:

Louis Francois 5 korona, Salalz Kálmán 4 korona, Lippert Lajos, Frank Károly, Kepes Sándor, Teosdal Ottó, Bokros, Morbitzer Lőrincz, Kohn Lipót, Kovats András, Pilez Manó 2—2 korona, Rajagh, 1 korona 20 fillér, Kováts Andrásné, Német Mariska, Knyassko György, Kokály, Suba Ferencz, Pann, Leth, Münn, Hermann Ferencz, Kuklenyék Tivadar, Seldemayer, Bitner József, Kazár János, Vagner József, Novotni K. Schnell József, B. J., Dokta, Kütt, Zimmerman József, Veitzner, Humber, Agner L. 1—1 korona, Grees Antal 2 korona. Összesen 53 korona 2é fillér.

Ehhez járul még egy korona egy ismeretlenről és így összesen 54 korona 20 fillér vagyis 27 frt 10 kr. A többi 16 frtot Fischer Richárd, ugyancsak hodrusi származású Budapesten lakó polgártársunk küldötte be, mint a budapesti polgári dalkörnek márczius 15-én a saját egyleti helyiségében VIII. ker. Rőck Szilárd-utca 23. sz. alatt lévő Pajcsits-féle vendéglőben tartott dal- és szavalattal egybekötött hazafias ünnepélyen megejtett gyűjtés eredményét a polgári dalkör nevében mint a kör pénztárnoka. Fogadják a hazafias nemes adakozók városunk egész közönsége nevében mondott, szívünk mélyéből fakadó köszönetünket!

— **Erdészeti kísérleti központi állomás Selmecezbányán.** Nemrégiben már alkalmunk volt megírhatni, hogy fáradságtalan ügybuzgalmu földmívelésügyi ministeriumunk erdészeti kísérleti állomásokat fog szervezni selmecezbányai központi állomással. Ez most meg is történt és városunkban egy központi erdészeti kísérleti állomás létesített, melynek vezetésével a földmívelésügyi

— Igaza van, Dombváry úr, a pecsenye kissé sótalan. De Katicza megértette őt és boldog volt, mert arra gondolt, hogy ez az ember esetleg még a feleségének is nyiltan megmondaná a maga véleményét.

A farsang végén azután Zoltán ünnepélyes auiencezián megjelent a tanácsos úrnál és megkérte Katiczája kezét.

— Szivesen oda adom, kedves öcsém — szólt Werner, de egy tiszteletbeli díjtalan segédfogalmazónak csak nem adhatom.

Az egyszer mégis elismerte Dombváry, hogy Wernernek van igaza. S így megint szárnyra keltek Miska bácsi levelei a szélrőzsa minden irányában, s mivel Zoltán meg is érdemelte, meglelt a hatás: ki-nevezetelt valóságos fogalmazóvá.

Az egész rokonság Werner házában gyülekezett az eljegyzésre. Mindenki bolgog volt, csak a tanácsos úr akadékoskodott még: — Sajnálom, édes gyermekeim, hogy nem adhatom beleegyezésemet; abból a fizetésből meg nem élhetek.

— Bocsánat, tanácsos úr — szólt Zoltán, — de megint kénytelen vagyok ellenmondani: megélünk bizony, mert, itt van édes apám, itt van Miska bácsi, mindegyik minden hónapban hozzátesz 100—100 frtot.

Az öreg elérékenyült:

— Az más; akkor, Zoltán fiam, megint neked van igazad, s vegyétek áldásomat. Különben is régóta szeretlek, mert becsülni tudlak, kinek van önálló véleményed s meg mered azt mondani bárkinek is, nem úgy, mint azok az ember formájú gépek ott a hivatalos szobában.

Meg akarta ölelni Zoltánt, de ez most is ellenkezett és inkább Katiczát ölelte meg.

minister Vadas Jenő erdőakadémiánk kiváló tudós tanárát bizta meg. Hogy mily fontos, városunkra nézve rendkívüli előnyökkel járó intézmény ez, arra nézve elegendőnek tartjuk a nyomtatásban is kiadott működési szabályzat 1-ső pontját szöszerezni ide igatni, mely így szól: „Cél és állomáshely. Az erdőgazdaság körében felmerülő gyakorlati és elméleti kérdéseknek kísérletek és tudományos kutatások útjára való kiderítése végett Selmezbányán egy központi, a négy erdői szakiskolánál pedig egy-egy külső erdészeti kísérleti állomás létesítetik.* A működési szabályzat azután felsorolja mind azt, mi e kísérleti állomások ügykörébe esik, miként vannak azok szervezve, mely szakközvegeket vehet igénybe, a kísérletek miként történjenek, mely területek vannak a kísérleteknek kijelölve, hogy vannak az állomások felszerelve, mi az erdészeti kísérletügy iránya, kik tartoznak közreműködni s. b. Magyar erdőgazdaságunk ezzel ismét hatalmas haladást tett és mi csak hálával tarthatunk Darányi Ignác földmívelésügyi miniszternek, Scholcz Gyula országos főerdőmesternek és a többi kiváló tényezőknél, hogy e kísérleti állomások központjává városunkat szemelték ki és oly férfiut állítottak annak élére, ki ezen újabb feladatát is minden irányban jelesen fogja tudni megoldani.

— **Egy ifju öngyilkossága.** Reiprich Ágoston városi napidíjas, ki az élet nehéz küzdelmeiből nemcsak, hogy még részét ki nem vette, hanem azoktól még teljesen ment volt, önkézzel, egy nyomorult revolver lövéssel vetett végett szép fiatal ember életének; mert félt — állítólag — besoroztatásától. A szolid, derék, szorgalmas és törekvő, ügyes fiatal éppen ki volt szemelve egy biztos jövőt nyújtó alkalmazásra, melyet akkor is elért volna, ha katonának kellett volna mennie Hivatal főnökei és mindenki, a ki ismerte, szerette a szerény, tehetséges ifjut . . . csak ő önmagával lehetett meghasonolva; mert a katonai szolgálattól egy még előtte ismeretlen szolgálattól való félelmet nem lehet elfogadni elég indoknál végtelen tétlenség. Levelet, melylyel sőtét elhatározását megokolta volna, nem találtak utána. Tették tükre, a lelke betegségének miben létét magával vitte korai, önkényt választott nyugalom helyére — sírjába. Szörnyűség is volna, még tulcivilizációnk burján, beteges fajzatai közt is elgondolni, hogy egy 20 éves ép, erős, egészséges fiatal ember eldobja magát az Isten legszebb adományát az életet. Leleke tehát elborulhatott s nem tudhatta mit művel keze akkor, midőn a gyilkoló golyóit agyába röpítette. A szerencsétlen fiatal embert családtagjai, közlük a mélyen lesújtott anya, hivatalársai és a nagy közönség részvéte mellett temették el múlt pénteken.

— **Athleta bál.** Folyó hó 24-én tartotta az akad. „Athleta Club“ disztornával egybekötött táncestélyét; este 8 órakor kellett volna a tornának megkezdődnie, azonban a terem és a karzat még ekkor üres volt. Csekély közönség előtt kellett 1/2 9 órakor megkezdeni a disztornát. Kárpótolva volt az „Athleta Club“ azzal, hogy dicsekvés nélkül mondhatja, hogy az estély erkölcsi sikere fényes volt, mert a disztorna oly hibátlanul és szép eredménnyel ment végbe, mely a csekély számú közönséget elragadta. Ép ezért remélhető, hogy a jövő alkalommal ezen egykor annyira pártolt athleta mulatság nagyobb pártfogásba fog részesíttetni az élte közönség által. A Rákóczi induló lelkes hangjai mellett vonult fel a Club mintacsapatja a terembe s a sikerült figurák mindjárt kezdetben kiérdemelték a közönség tetszését. Következett a nyújtó és korlát tornászás, előbbin Pour, Török és Honek, utóbbin Fábry, Piovarczy, Török, Schaller, Pandur és Tiefenthaler mutattak be 1—1 szép gyakorlatot. A vívás jött ezután sorra, hol Pálik — Schwarz vilórral, Pandur — Westhoff karddal mauchettre, Huszti pedig Ruffinyi és Pálik ellen egész testre való vívással mutatták be ügyes gyakorlottságukat. A lőgráznál Lety, Schaller, a magasgráznál Pap, Fábry szerepeltek nagy ügyességgel. A közönség figyelme ezután 2 birkozó, Pandur és Lety felé fordult, az eredmény azonban holt verseny volt. Ezután bevonult a 4 erőtornász, Schaller, Schmidt, Pandur és Honek, mindegyikük traintozott erőt kifejtő mutatványaikkal arattak sűrű tapsokat. Végül Török vezetése alatt a Klapka induló kísérlete mellett 12 füzértáncos vonult a terembe s ezeknek hibáitán, szabad gyakorlatait a közönség, tapsai között megismételtette. A disztornán jelen voltak asszonyok: Árkosyné, Berzevicziné, Bóznér, Feketéné, Fallerné, Dr. Fodorné, Csibáné, Joergesné, Krausz Kálmáné, Köglerné, Händelné, Sobóné, Schréderné, özv. Schuszterné, Dr. Schwarzené, Takátsné, Litschauerné, Konrádné, Dr. Kappné. Leányok: Berzeviczy Margit, Bózer Mariska, Fekete Emy, Margótsy Mariska, Händl Vali, Lehoczky Gizi, Hoffmann Erzsike, Köglér Eta, Schréder Etelek, Priviczky nővérek. Félül fizettek: Dr. Schwartz Ottó 15 frt, Schenek Gyula 4 frt, Vadas Jenő 1 frt, Krausz Kálmán 1 frt, Dr. Wagner 1 frt. Fogadják ez uton is a rendezőség hálás köszönetét.

— **Akadémiánk önképzőköre Kossuth halálának emlékeztetése** f. hó 20-ikán vasárnap d. e. 10 és fél órakor az új akadémia épületében igen sikerült, és lelkes kis ünnepélyt rendezett, mely bár nyilvános jelleggel bírt, a majdnem teljes számban megjelent akadémiai polgárságon kívül, mégis nagyon csekély számú városi közönség jelenlétében folyt le. A 9 számból álló, változatos műsor a következő volt:

1. Megnyitó (melyet alábbiakban közlünk) tartotta az önképzőkör elnöke Gauser László.
2. Hymus; énekelte az akadémiai dalárda.
3. Pósa L. „Kossuth diadalutja“; szavalt Westhoff Károly.
4. Gyászinduló; előadta az akad. zenekar.
5. Ünnepi beszéd; tartotta Acker Viktor.
6. „Babérlevelek Kossuth ravaszáról“; írta Gauser László felolvasva Blaschek Aladár.
7. „Tavaszi elmúlt“; énekelte az akadémiai dalárda.
8. Lisznyai K. „Kossuth“; szavalta Kralovánszky Imre.
9. Kossuth induló; előadta az akadémiai zenekar.

— **Rendőri hírek.** Sérülés. Czibula István és Svecz József kir. kohómunkások f. hó 23-án csillérezés közben 2 méter mélységbe lezuhantak és megsebesültek. — **Tolvaj cseléd.** Benyik Mária cseléd Bachmann Nándor kovácsmestertől, kinél szolgálatban volt, több mint 60 frt értékű tárgyat lopott el s megszökött. A nyomozás

kiderítette, hogy Bélabányán szolgál Sturez Mihálynál. Előállítván nem tagadta a lopás elkövetését s bevallotta azt is, hogy új gazdájánál is lopott. Átadatott a kir. járásbírósnak. — **Erdő-égés.** A múlt héten két nagyobb erdőégés is volt vidékünkön. Csütörtökön a Mocsár község területén levő kincstári erdők egy része gyulladt meg s bizonyára le is égett volna, ha a bélabányai tűzoltók nem vonulnak ki s nagy erőmegfeszítéssel nem akadályozzák meg a tűz terjedését. A kár így is nagy, mert több mint hold erdő lett a tűz áldozata. — Pénteken a Miksa-akna fölötti levő városi tulajdoni képező fiatalos gyullt meg s daczára a gyorsan érkezett segélynek mintegy három hold területen pusztította el a tűz a fiatal csemeteket. — **Betörés.** Péntekre menő éjjel ismeretlen tettesek feltörték Steffultó külvezében az Immerblum Károly vegyes kereskedő üzletét s onnan kétszáz forintot felül levő értékű árut loptak el. A tolvajok nem válogattak, hanem téli ingeket, turót, téli kendőket, pálinkákat, bort csukrot hegedűt s a mi kezük ügyébe esett felpakkoltak. A nyomok Bacsó-falva felé vezetnek s a nyomozás a legszeleesebb körben megindított.

— **Vidéki hírek. Gyermekölés.** Ujbányán nagy szenzációt keltett S. városi számvévo leányának esete. A szép, fiatal S. K. éreze, hogy gyermeknek fog életet adni, kiment a Garam partjára; ott csakhamar megszülte gyermekét és azt lelki felháborodásában a folyamba dobta, hol az elpusztult. Azután hazáig félórai utat tett a szerencsétlen leány és tétlenség zokogva mondá el. A vizsgálat ellene folyamatba tételt. — **Szklénó fürdőn** már most megírténnek az intézkedések a közelgő évadra. Bock János ottani derék vendéglovs már most úgy rendezkedett be, hogy a husvili kirándulókat is képes lesz kifogástalanul jó étellel és itallal ellátni és a természetes gőzfürdő és a uri fürdő tükrei is a kiránduló közönség rendelkezésére fognak állni. Csak egy az elszomorító, még pedig, hogy a fürdőbe vezető gyalogjárók a döntött szállfák által majdnem járhatatlanok. Talán intézkedhetne városunk, hogy e szállfák onnét eltávolíttassanak és e gyalogjárók járhatóvá tételéről talán Szitnya osztályunk is tehetne valamit, mert hiszen ezek a legszebb turista utak közé tartoznak. A fürdő tulajdonosa is ez idén — végre-valahára — nagyobb gondot fog fordítani az egykor oly látogatott hírneves fürdő jó hírneve emelésére. — **Vederemo!!**

— **Sorozás.** Bizony olyan az, mint a nóta mondja: „Már mi nálunk verbuválnak kötéllel; elviszik a szegény legényt erővel.“ Már t. i. azt a ki beválik. Van is nagy szorongás, félelem, sirás-rívás elég sorozáskor. Az idén a katona-sorozás Selmezen kedvezőbb eredményeket mutat fel, mint az előtt. Az első korosztályból 42, a másodikból 19, a harmadikból 10, összesen tehát 71 ifju vált be, az idegenek közül pedig 8. Igaz, hogy e „tauglik“-ok között akadhatnak olyannak is kiket rövid idő múlva aligha ki nem „szuperálnak“. De ettől eltekintve, a közölt számok eléggé bizonyítják, hogy városunk, illetve vidékünk közegészségi állapotai tetemesen javultak. Megemlítjük, hogy egyetlen egy trachomás vagy csak trachoma gyanus sem állott a sorozás előtt.

— **A Szitnya-Osztály közgyűlése** holnap hétfőn tartatik meg. A tárgysorozatot múlt számunkban közöltük. Ugy halljuk, hogy Szitnyai József elnök és Tirts Rezső alelnök elnöktársává Sobó Jenő akad. tanárt öhajtanak megnyerni ügyvivő alelnökké és visszavonhatlanul lemondását bejelentő Altman Imre eddigi titkár helyébe Kuti István alkapitány van kiszemelve. A mennyire sajnálunk kell, hogy sok oldalú elfoglaltsága miatt Altman Imre az osztály eddigi buzgó, jeles tollu titkára visszalépett, ép oly örömmel üdvözölnek Sobó Jenő közügyeink lelkes, fáradhatatlan munkását az ügyvivő alelnöki és Kuti István alkapitányunkat a titkári tisztségben. Kapcsolattal ezzel már most jelezhetjük, hogy a Szitnya-Osztály élénkebb működést törekszik ezentul a turistaság és vidékünk ismertetése körül kifejtteni, minek városunkra kiható üdvös eredménye lesz.

— **A selmezi népbank közgyűlése** múlt csütörtökön ment végbe Szitnyai József intézeti elnök közgyűlési elnöklete alatt. Az általunk már ismertetett igazgatósági indítvány minden pontja elfogadtatott és az osztály részvényenként 7 frtban állapított meg. Intézeti alelnöknek Pauer János akad. titkár választott meg. A szelvényeket az intézet már holnap, hétfőtől kezdve váltja be.

— **Helyreigazítás.** Múlt számunk II-od cikkében az olvasható, hogy a bánya-aszály már majdnem teljesen szűnő félben van. Legilletékesebb helyről most azon örvendetes helyreigazítást vesszük, hogy e betegség itt Selmezbányán már több év óta teljesen megszűnt.

Selmezi telefon-hirmondó tudósítása.

Zóna idő: március 27-ike, vasárnap d. e. 9 óra pontban. Mivel a budapesti telefon hirmondó egy kis bajba jutott, t. i. személyzete influensába esett, minket kért fel, hogy segítségünk baján. Mi rögtön engedünk a baráti felszólításnak és azonnal útak indítottuk művészi gardáinkat, ez az oka, hogy e héten koncertet nem adunk, de tekintve a könyörületességet, hallgatónk is szívesen megbocsájtanak.

Külföldi híreink.

Oroszország Koreával van elfoglalva, de nehogy leányunk higgye valaki, felvilágosítjuk, hogy ez egy kínai tartomány melyre

Francoziaország is éheznek, daczára annak, hogy az idén jó termése ígérkezik, a mit nem jó szemmel néz Ausztrália, a hol újabb sok aranymezőt találtak, a hová a világ minden részéből rohannak a kalandorok Ezekről lévén szó

Szerbia újabb bizottság szállítmányt indított fővárosunkba, a mi a kolbászt-olesőbb teszi s így remélhető, hogy

Törökországban a szultán haremét hívebben megörzi a főnunc, a ki unalmas perzeiben sokszor gondol

Monakó és Nizza boldog lovagjaira, kik nyakig úsznak a gyönyörben daczára annak, hogy

Szibériában ismét — 40 fok Celsiusra szállott alá a higan, mely mindamellett szélesebben nem mondható hidegnek mert

Görögország újra hozzá látott megbillent állami egyensúlyának helyreállításához, a miben nagy segítségére van

Bulgária, hol a kis fejedelmi sarjak már Szent-Antalra vágyódnak, mert itt édebb a cukor, a mióta az udvari szállító megnyerte a kétezer koronás osztály sorsjegy nyereséjét, mely épen elég arra, hogy

Krét a mellett ezirkáló hadihajóink a folytonos ezirkálásban megbolonduljanak és a kvóta felemelés okai legyenek.

Belföldi híreink.

Ausztriában az osztrák kavardás újra megindult, a német haladópart beállt kerékkötőnek, így nagy kárt okoz

Csekkemétnék, a hol ezt nem ismerik, de annál szebben épül a város úgy, hogy ma holnap versenyezhet

Lévával, a hol a magyarok még mindig ünneplik márc 15-ét, együttal keserű könyveket hullatnak Kossuth halálának évfordulóján, a mi egyáltalában nem érdeklő

Zólyomot, mely esüfl járt színészeinket tárt karokkal fogadta s megmutatja, hogy a magyarságot tesz annyit, mint

Torda, a hal még a malacokat is magyar szó mellett etetik nem úgy, mint

Losoncban, a hol krakérek lovassági karddal akartak becsületet reparálni, a mit megirigyelt

Nagyvárad, mely két véres párbajjal tette nevét híressé daczára annak, hogy

Turóczban a juhok jól telelték és így a brinza az idén igen finom lesz, a minek meg lesz a jó hatása

Budapestben, a hol még nagyobb lázzal indul meg az építkezés, a minek első sorban nagy hasznát látja

Bakabánya, mert a hazafias állami tanító april 11-én is elénekelti a Hymnuszt és a Szózatot, a mire

Körmöczbánya hegyei adják meg a viszhangot nem lévén Körmöczön cigány, mert meg nem élhetne ép úgy, mint

Toronálban az inségek, kik az állami segítségből már a második bőjt bált rendezik, a mi ellen az

Országgyűlésen valószínűleg interpellál Molnár, a ki haragszik, mert meg nem hívták pedig ő

Kómáromban volt pap, a hol a legkevesebb deák bukkik, mert

Aszódon kidobolták, hogy a ki úr akar lenni, az fizessen adót, így történt aztán, hogy az

Allampénztár tömve van pénzzel és emiatt nem lehet kinyitni, hogy

Selmeez nagy vasutat kaphasson.

Helyi híreink.

A legújabb terv szerint az új kaszinó kert helyiségében lövöldét is állítanak fel a pisztolylovászat számára.

A lövölde ajtai nem sokára megnyílnak, hogy egy két bús hazafi durranással könnyítsen a beléje szorult polgári virtuson.

Az óvári torna helyiség kéménye elkészült. Most már biztosra vehetjük, hogy nem sokára vízvezetékünk is lesz, csak előbb Selmeznek le kell égnie.

A múlt hét egyik éjjelén rendezett mecskazene rendőri felügyelet mellett adatott elő, tehát rendbe ment.

Mellékutaink lakosai folyamodnak, hogy a városi tisztviselők száma annyira szaporíttassék, hogy mindegyik utézára jusson egy: az utak tisztasága, világitása, kikövezése így biztosítva lesz — a legelősebben.

Legjobb volna nálunk az előadásokat a terrazon tartani, itt legalább nem mozogná senki, járónak használni úgy sem lehet.

Takarékunk szép összeget adott jótékony cselára, mire őt az érsekújvári takarékbuzditotta, mely ötven ezer koronát adott jótékony cselára és tizezer városi artézi kutra.

Egyik esendes, szolid polgártársunkat a múlt hét egyik éjjelén minden ok nélkül megverték. A hősök az elmúlt betyár világ utolsó szomorú epigonjai.

Ha a Klinger tó nem telik meg vízzel, akkor az uszodát a Pachertároló sétányon fogják felállítani illemhelyeknek.

Színháztermünk átalakult bolha színházzá.

Holnap lesz a turista gyűlés a városházán, mivel ezt sok urista fáradságos kirándulásnak veszi, az elnökség gondoskodik kényelmes és puha székekről.

Hirmondó.

Gyár: Alsó Hámor, Bars megye.

Gyári főraktár: BUDAPEST, Andrassy-ut 29. (I. em.)

Raktár: BÉCS, I., Seilergasse I. szám.

A „SZANDRIK” ezüstárú-gyár,

mely az 1752-ben Selmezbányán alapított Geramb J. J. unio tulajdona,

saját vagy adott rajzok szerint előállít:

mindennemű ezüstárút, **mint asztaldiszeket, gyümölcstartókat (jardiniéres-készleteket), zsirandolókat, gyertyatartókat, serlegeket, dísz-emléktárgyakat és versenydíjakat, mindennemű evő-készletet gazdag választékban, pipere-tárgyakat. stb. stb.**

Apró hirdetések.

Eladó egy jó karban levő, jó hangu czimbalom kotta, gyertyatartóval s teljes felszereléssel. Ugyanotti eladó egy tresszirozott vadász kutya (vizsla).

Eladó kert.

Egy igen jó és védett helyen fekvő, különösen gyermekekkel bíró családoknak alkalmas gyümölcsös-kert

jutányos áron eladó.

Hol? megmondja a kiadóhivatal.

Hegybányán

egy 7 szobából és hozzátartozandó helyiségekből álló, jó karban lévő lakház nagy kerttel, felette alkalmas nyaralóknak, vagy bérbeadó, vagy szabadkézből eladó.

Bővebbet megtudhatni a kiadóhivatalban.

Női divat jelentés.

Bátorkodom a t. hölgyközönséget figyelmeztetni, hogy bécsi bevásárlási utamból vissza érkeztem és a legujabb

párisi és bécsi

Model kalapokat

dus választékban a tavaszi és nyári idényre magammal hoztam. Ezenfelül a legujabb napernyőket, bőr- és selymesztyűket, gyermek ruhákat és kötöket is, valamint a legujabb férfi nemezkalapokat, nyakkendőket és fehérneműeket dus választékban, a

legolcsóbb

árban árusítok.

Női kalapok átalakisul elfogadtatnak és a legszebb kivitelben eszközöltetnek.

Kérem üzletem meglátogatását és maradok kiváló tisztelettel

Herczog M.

Uj divatáru üzlet.

Van szencsem a nagyérdemű közönségnek b. tudomására-hozni, hogy a helybeli piacon az új apáca-zárda épületben

Weisz Lipót czég alatt

női- és férfidivatáru üzletet nyitok e hó végével.

Összeköttetésem a legnagyobb bel- és külföldi gyárakkal azon kellemes helyzetbe hoznak, hogy minden cikkben, a legnagyobb igényeknek minden tekintetben teljesen megfelelni képes leszek. Főtörekvésem leendő, hogy a nagyérdemű közönség teljes bizalmát szolid üzleti eljárás és kiszolgálás által megnyerjem s fentarhassam. A nagy érdemű közönség becses pártfogását kérve, maradok alázatos szolgálja

Weisz Lipót.

Minták vidékre pontosan és díjmentesen küldetnek.

ÚJ ÜZLET MEGNYITÁS!!!

Bátorkodom a helybeli és a vidéki nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy Selmezbányán a Deák Ferencz-utczában (Ochtendung-féle házban)

üveg- és porcellánkereskedést rendeztem be.

Raktáron tartok: porcellán, lámpa, tükör, kép és mindennemű üveg árukat, a legnagyobb választékban.

Elvállalok az üvegszakmába vágó megbízásokat, u. m. kép, és tükör keretezéseket és ablak bevágásokat, a mely célra, egy szakértő üzletvezetőt alkalmaztam.

A midőn fentjelzett új üzletemre a n. é. közönség becses figyelmét felhívni van szerencsém, bátorkodom egyúttal arról is értesíteni, hogy előnyös összeköttetésem folytán azon kellemes helyzetben vagyok, hogy úgy az áruim eladását, mint a bevágatási munkákat legjutányosabb árban eszközölhetem.

Ezen alkalomból egyszersmind bátor vagyok a n. é. közönség b. tudomására hozni, hogy ugyanezen házban levő fűszerüzletemet a szomszéd bolti helyiségbe helyeztem át.

A n. é. közönség becses pártfogását kérve maradok teljes tisztelettel

Stark Mihály,

üveg- és porcellán kereskedő.

Vendéglősök és magán-

es olcsón kölcsönzők.

házakhoz alkalom adtán minden e szakmába vágó cikkeket készségesen

Nouveautés.

Bátor vagyok a n. é. közönség becses figyelmébe ajánlani a Deák-utczában levő áruházamban nagy választékan kapható

férfi divat-cikkeket,

ugymint kalap, nyakkendő, ernyő, ing, valódi orosz és angol finom gyártmányu galosni, finom bőr- és

vászonbőrönd és finom prágai keztyű különlegességeimet. Egyúttal bátor vagyok a tisztelt közönségnek tudomására hozni, hogy a „Hückel J. fiai“ neutitscheini és „Bossi Gius utódai“ bécsi cégek

***** **K A L A P J A I T** *****

az itteni piacon egyedül és kizárólagosan csakis magam árusítom.

MARK-czipő

Bátorkodom a mélyen tisztelt közönség figyelmét egy új czipő készítményre irányítani, mely „Mark“ védjegy alatt mint legjobb belföldi készítmény ismeretes és a versenyt a legfinomabb külföldi gyártmányokkal is kiállja. Ezen kitünő, nem gyári, hanem kézi munkájú készítményt egyedül én árusítom e piacon és miután ezen kiváló finom kivitelű, gyönyörű formájú és — a mi fő — nagy tartósságú készítmény, valóban minden, még a legfokozotabb igényeknek is megfelel: azon kellemes helyzetben vagyok, hogy a n. é. közönségnek megvételre oly czipőt ajánlhatok ebben, melyért teljes garantiát vállalhatok és megvagyok róla győződve, hogy a ki egyszer ily czipőt viselt és annak jóságát kipróbálta, az **soha más czipőt, mint „Mark-czipőt“ nem fog vásárolni.**

MARK-czipő

MARK-czipő

MARK-czipő**Köszönet nyivánítás.**

A midőn köszönetmondok a mélyen tisztelt különösen uri közönségnek az irántam tanusított eddigi bizalmáért és azon szivélyességeért, hogy engem más idegen vevőknek is ajánlott, mi bizonyítékát képezi velem való teljes megelégedésének: egyszersmind biztosíthatom a tisztelt közönséget, hogy ezentul még inkább fogok törekedni arra, hogy férfi-, fiu- és gyermeköltönyökkel legszolidabb és legolcsóbb módon szolgálbassam ki vevőimet.

Áruházamat a mostani évadra is dus választékban felszereltem a legujabb, legfinomabb és legjobb minőségű árucikkkel, miért is felkérem a n. é. közönséget ezeknek megtekintésére, a nélkül, hogy vásárolni kénytelenítettne; de azon kellemes reményben vagyok, hogy szép választéku áruim bevásárlásra indítani fogja nagyra becsült üzleti látogatóimat.

Remélve és kérve a további szives támogatását maradok

kitünő tisztelettel

Singer Miksa.